

Det er ikke bare et spørgsmål om ordninger, som bygger på princippet om, at pengene følger barnet, som man finder i Norge, som man finder i Finland, men det er også et spørgsmål om orlov, orlovsydelse og orlovs længde, når vi sammenligner os med vores nordiske venner. Det gælder også spørgsmålet om muligheden for at tage deltidsarbejde og få støtte til at gøre det. Her har de i de øvrige nordiske lande langt bedre ordninger, end vi har her i Danmark.

Det er i den forbindelse, jeg siger, at Danmark er et uland, og ikke i det bredere perspektiv, og i nordisk sammenhæng bundet vi altså. Det synes jeg er flovt, især når vi ser på, at vi har haft ordninger også her i Danmark, ikke mindst i forhold til børnepasningsloven, hvor det har været bedre. Det kan gøres bedre, og det skal gøres bedre. Det er ikke bare et spørgsmål om at forgylde børnefamilierne. Det er et spørgsmål om at sikre det, som statsministeren selv kalder sammenhængskraften i vort samfund. Her er familien samfundets grundpille, og derfor lægger vi så stor vægt på det.

Så kan regeringen bryste sig af, at antallet af institutionspladser er steget med op mod 150.000 siden regeringen tiltrådte. Det kan selvfølgelig være fint nok i forhold til at sikre en pasningsgaranti, o.k., men det, at der er skabt 150.000 nye pasningspladser, sikrer jo ikke i sig selv forældre mere tid til deres børn. Og derfor må jeg bare sige, at regeringens politik på det her område stadig væk er, at markedet står over de menneskelige værdier, at arbejdsmarkedet står over børne- og familiepolitikken. Det være konstateret.

Lad mig så benytte anledningen, når jeg står her, til også at takke statsministeren for den klare afstandtagen fra de holdninger, som er kommet til udtryk her i debatten i dag fra Dansk Folkepartis side. Også jeg og også vi i Kristeligt Folkeparti synes, at det var velgørende klart. Statsministeren udtrykte tillid til befolkningen set på baggrund af den støtte, der blev givet til de fordrevne fra Kosovo. Også jeg synes, at der er grund til at være stolt af det.

Men så kan jeg alligevel ikke lade være med at dryppe lidt malurt i bægeret, når det nu skal være, for den selv samme støtte og moralske opbakning, som den danske befolkning viste, var jo ikke det, regeringen og Folketinget viste, da det endelig gjaldt. Da genopbygningsbistanden til Kosovo skulle finansieres, blev der ikke bevilget en eneste ekstra krone. Man støvsugede kasserne i Udenrigsministeriet, i Danida,

fandt penge blandt denne verdens fattigste for at kunne finansiere den genopbygningsbistand, som var nødvendig, og som vi også skulle bidrage til.

Jeg synes, det hører med til det samlede billede, også når vi taler om menneskesyn, at det var det valg, regeringen tog, da det gjaldt: Pengene blev taget fra denne verdens fattigste. Der blev ikke fra Folketingets side bevilget én ekstra krone. Det taler faktisk også sit tydelige sprog.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 2 af Jes Lunde (SF), Jacob Buksti (S), Mimi Jakobsen (CD) og Jørgen Estrup (RV) (se foran) vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 1 af Frank Aaen (EL).

Hermed sluttede åbningsdebatten.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 1: Forslag til finanslov for finansåret 2000. Af finansministeren (Mogens Lykketoft). (FremSAT 5/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik herefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om ændring af ejendomsværdi-skatteoven. (Begrænsningsregel for andre end pensionister m.fl. og indfasning af indkomst-regulering).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 5/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Vernersen (S):

Med det lovforslag, vi behandler nu, indføres en begrænsningsregel, så de store stigninger i værdien af fast ejendom, der har fundet sted med 1999-vurderingerne, ikke slår igennem i den nye lejeværdibeskatning.

Med pinsepakken var der en forventning om en opbremsning i huspriserne. Ja, oppositionen talte faktisk om betydeligt faldende priser i forbindelse med, at pinsepakken blev vedtaget. Det fald i huspriserne har ikke fundet sted fra 1998 til 1999, og der har alene været tale om en mindre opbremsning i priserne, end vi nok havde regnet med. Det skyldes bl.a., at det efterslæb, der var i ejendomsvurderingerne, først kom til udtryk med 1999-vurderingen. Derfor behandler vi i dag forslaget om begrænsningen af ejendomsværdiskatten.

Lovforslaget indeholder også en begrænsningsregel for pensionister, hvis indkomstforhold ikke væsentligt afviger fra personer i den erhvervsaktive alder. Med ændringen for denne gruppe sker indfasningen frem til 2003.

Socialdemokratiet finder det positivt, at skatteministeren med det fremsatte lovforslag tager højde for de stigende vurderinger, som vi har set i 1999. Vi støtter lovforslaget og håber på, at forslaget hurtigt kan vedtages.

Mariann Fischer Boel (V):

Man har et standpunkt, til man tager et nyt. Det er jo et gammelkendt slogan i politik. Eller vi kunne også kalde overskriften: Ondt i pinse-pakken.

Da pinsepakken var til første behandling, det var 4. juni sidste år, var der flere ordførere fra højrefløjen, der satte spørgsmålstegn ved de provenuberegninger af ejendomsværdiskatten, som lå i forslaget, og det var den almindelige holdning – på højrefløjen i hvert fald – at pro-

venuet ville blive væsentlig højere end de 6,6 mia. kr., som regeringen regnede med på det tidspunkt.

Jeg vil gerne have lov til at citere fra skatteministerens svar til ordførerne ved førstebe-handlingen:

»Hvis man kommer med eksempler, hvis vi har overset noget i den sammenhæng, vil vi være dybt taknemlige for at få det på bordet, så vi kan forholde os til det.

Men vi har altså ikke set de eksempler. Der-med er jo ikke sagt, at der ikke er nogen, der kan komme til at tåle en vis ændring på 200, 300, 400 op til 500 kr. om måneden i forhold til de ændringer, vi taler om her. Det er en finans-politisk stramning. Det er ikke en gavepakke.«

Og det skulle jo vise sig, at skatteministeren fik fuldstændig ret.

I et svar på et § 20-spørgsmål til finansmini-steren den 21. maj i år erkender ministeren, at der vil være et øget provenu på 1,1 mia. kr. i ejendomsværdiskat i forhold til det forventede provenu ved vedtagelsen af forslaget om ejen-domsværdiskat. Ministeren skriver videre, at hensynet til en langsigtet, stabil vækst nødven-diggør en passende stramhed i finanspolitikken, og at regeringen derfor ingen planer har om at sænke promillerne og den deraf følgende stigning i provenuet fra ejendomsværdiskattebe-regningen.

Det var altså den 21. maj i år, og nu sidder vi så med skatteministerens lovforslag, der bærer præg af, at regeringen er blevet bange for sin egen skygge, for som der står i ministerens fremsættelsestale erkender man, at i visse situa-tioner vil det medføre en mærkbart højere ejen-domsværdiskat i år 2000 i forhold til skat af le-jeværdi i 1999. Hvad sagde vi, skatteminister?

Nu foreslår skatteministeren, for at regerin-gen ikke skal blive endnu mere upopulær, end den er i forvejen, at der lægges et loft over stigningen, så lejeværdiskatten kun kan stige 2.400 kr., dog altid 20 pct., ligesom der bliver lavet en indfasning for pensionisterne af deres ejen-domsværdiskat.

Regnestykket er altså nemt at overskue. For-tjenesten ved indførelse af den ny ejendoms-værdiskat er 1,1 mia. kr. minus 110 mio. kr., som er konsekvensen af L 2, dvs. at finansmi-nisteren i realiteten scorer ca. 1 mia. kr. på forslaget.

Det er indlysende, at Venstre har en helt an-den dagsorden, når vi snakker om skatteværdi af egen bolig; men da ministerens forslag jo, om